



19 אוגוסט 2025
כ"ה אב תשפ"ה

בית הדין המשמעותי לסטודנטים, הטכניון

הכרעת דין מנומקת בעניינו של [...] – ת.ז. XXXXXXXXXX

שופט: פרופ"א יהודה פינצ'ובר, פרופ"ח עוז גזית, אלברט (אמג'ד) שחאדה.

יועצת משפטית לבית הדין: עו"ד ליאורה ארזי בן-חיים.

תובעת: פרופ"ח יסכה גולדפלד, ב"כ עו"ד שחר הופמן.

נקבל: מר [...] , ב"כ עו"ד שמואל ברזני ועו"ד עזה כיאלי.

משקיפים: [...] , [...] ¹ ; [...] , אב הסטודנט ².

1. הנידון, מר [...] , ת.ז. XXXXXXXXXX (להלן: "הסטודנט"), הינו סטודנט בפקולטה לארכיטקטורה ובינוי ערים. בתאריך 20.6.2025 הוגשה נגדו קובלנה משמעתית, בה יוחסו לו המעשים הבאים:
ביום 23.4.2025 פרסם הסטודנט ברשת אינסטגרם פוסט שבו שיתף סרטון שמתעד חילופי דברים בין קבוצת סטודנטים בטכניון ובין עובר אורח (שאינו סטודנט בטכניון) על רקע המלחמה (להלן: "הסרטון"). הסטודנט הוסיף על הסרטון את הכיתוב: "הפגנה של פרו פלסטינים בטכניון. דינכם מוות כמו מחבלים. בושא שאני לומד עם המחבלים האלו. במקרה בדיוק ברגע הזה עברתי שם והייתה לי צמרמורת שהם חיים לצדי" (להלן: "הפרסום").
2. התביעה האשימה את הסטודנט בעבירות משמעת לפי הסעיפים שלהלן בתקנון המשמעת:
4.5 "פגע או גרם ביודעין לפגיעה בדרך כלשהי בכבוד הטכניון, או בכבודו או בשמו הטוב של איש הטכניון או אורח הטכניון במעמדם כאנשי הטכניון או אורחיו".
4.19 "התנהג בצורה שאינה הולמת סטודנט בטכניון במעשה שעשה בזיקה לטכניון או בזיקה להיותו סטודנט בטכניון".
3. בד בבד עם הגשת הקובלנה, הגישה התביעה בקשה לצו ביניים נגד הסטודנט, להשעיה זמנית מהלימודים ולהרחקה מהקמפוס, ובתאריך 29.5.2025 הגישה ההגנה תגובה לבקשה. בתאריך 9.6.2025 יו"ר ביה"ד המשמעותי, פרופ"א יהודה פינצ'ובר, נענה לבקשה, והוציא צו ביניים נגד הסטודנט, לפיו הוא אינו רשאי ללמוד או להיכנס לשטח הקמפוס עד למועד הדיון.
4. בתאריך 13.7.2025 התקיים הדיון המשמעותי בנוכחות הצדדים. במענה להקראת כתב הקובלנה השיב הסטודנט כי הוא מודה בעובדות הקובלנה אך כופר באשמה. שמענו בקשב רב את פרשת התביעה ואת פרשת ההגנה, ובתאריך 14.7.2025 התכנסנו בשנית בנוכחות הצדדים ושמענו את סיכומיהם.³
5. בתאריך 16.7.2025 החלטנו פה אחד להרשיע את הסטודנט בעבירות המשמעת שיוחסו לו בכתב הקובלנה, לפי סעיפים 4.5 ו- 4.19 לתקנון המשמעת. נוכח זאת, הארכנו את מועד הצו עד למתן גזר הדין בעניינו, והודענו על כך לצדדים.
6. להלן נימוקי הכרעת הדין.

¹ נכחו במהלך עדות המתלוננת, בתאריך 13.7.2025.

² נכח בדיון הסיכומים, בתאריך 14.7.2025.

³ הפניות להלן לפרוטוקול הדיון יאוזכרו כ-פ' 1 (13.7.2025) ו-פ' 2 (14.7.2025).



טענות מקדמיות

7. ההגנה טענה שתי טענות מקדמיות: (א) יש לפסול את אב בית הדין, פרופ"א יהודה פינצ'ובר אשר נתן את ההחלטה בבקשה לצו ביניים, מהטעם שדעתו כבר מוטה. (ב) לפי סעיף 11.5 לתקנון, היות והסטודנט מודה בעובדות הקובלנה ולא כופר בהן, התביעה אינה רשאית להביא עדים לצורך הוכחת האשמה.

א. בקשה לפסילת אב בית הדין היות והוא דן בבקשה לצו ביניים

8. ההגנה ציינה כי סעיף 7.3 סיפא קובע, כי "לכתב הקובלנה לא יצורפו מסמכים או ראיות כלשהם". לשיטת ההגנה התכלית של הוראה זו היא שהרכב בית הדין יגיע לדיון כ"לוח חלק", ללא דעה קדומה על התיק, וכך גם נהוג במשפט הפלילי. במקרה דנן, אב בית הדין נחשף לראיות בשעה שדן בבקשה לצו ביניים, ולפיכך כבר גיבש דעה על האירוע מושא הקובלנה ולטענת ההגנה אינו יכול לשבת בדיון העיקרי.

9. סעיף 17 לתקנון עוסק בהליכי ביניים. סעיף 17.1 לתקנון קובע, בין היתר, כדלקמן: "משהוגש כתב קובלנה רשאי בית הדין, ביוזמתו או על פי בקשה שהוגשה לפניו, ליתן החלטות וצווי ביניים..." סעיף 17.2 קובע: לפני מינוי ההרכב יינתנו החלטות וצווי ביניים ע"י יו"ר בית-הדין. משנקבע הרכב לבית-הדין הן תינתנה על ידי בית-הדין בהרכבו המלא או על ידי אב בית הדין".

10. הנה כי כן, עפ"י התקנון, גם לאחר מינוי הרכב רשאי ההרכב לתת החלטות וצווי ביניים ולהמשיך לדון בתיק העיקרי. בקשת ההגנה אינה נסמכת על לשון התקנון, אלא למעשה מעלה טענה כי התקנון נוגד את כללי הצדק הטבעי וההליך ההוגן, המחייבים לשיטתה כי ההרכב יגיע לדיון ההוכחות כ"לוח חלק".

11. טענה זו נדחת על ידינו. ראשית, המבקש לא הציג כל אסמכתא משפטית לטענה כי המצב המשפטי בתקנון נוגד את כללי הצדק הטבעי ומדובר בטענה שנטענה בעלמא. שנית, דין משמעתי אינו כדין פלילי, הוא נועד להיות מהיר יותר ויעיל יותר. מאגר השופטים העומד בפני הטכניון הוא קטן יותר מאשר מאגר השופטים בבית משפט, ובית הדין אינו כפוף לדיני הראיות החלים בבתי המשפט. גם מבחינה מהותית איננו סבורים כי משעה שההרכב דן בבקשה לצו ביניים הוא מוטה. כידוע, האיזון בצו ביניים הוא שונה, והרכב שהכריע לרעת נאשם בצו ביניים, בהחלט יכול לזכותו בסופו של יום.

ב. הטענה כי התביעה אינה רשאית להעיד את עדיה משום שהנאשם הודה בעובדות הקובלנה

12. סעיף 11.5 לתקנון קובע כדלקמן: "כפר הנאשם בעובדות כתב הקובלנה או בחלקן, יציג התובע את ראיותיו. הנאשם יוכל לחקור את עדי התביעה (להלן – "פרשת התביעה"). ההגנה טענה כי מכלל ההן יש ללמוד על הלאו. קרי, היות והסטודנט הודה בעובדות כתב הקובלנה, התביעה אינה רשאית להעיד את עדיה. התביעה טענה, כי העדים מבססים את האשמה ולא רק את העובדות, ועל כן יש לשמוע אותם.

13. לאחר ששמענו את טענות הצדדים בעניין זה, אנו סבורים כי בתקנון קיים חסר (לאקונה), שכן הוא אינו מתייחס למצב דברים בו הנאשם מודה בעובדות אך כופר באשמה. במצב זה, כבמקרה דנן, יש טעם וצורך לשמוע את עדי התביעה וליתן לתביעה להציג את ראיותיה, כפי שיש טעם וצורך לשמוע את עדי הנאשם ואת ראיותיו. לא ייתכן מצב בו הנאשם מודה בעובדות וכופר באשמה ובית הדין יכריע את הדין בעלמא, כלוטה באפלה, מבלי לבחון את ראיות הצדדים ואת טיעוניהם לעניין הראיות – הרי זה נוגד את השכל הישר.

14. אשר על כן דחינו טענה זו ושמענו את פרשת התביעה ופרשת ההגנה במלואן.



15. התביעה הציגה את טופס התלונה מתאריך 7.5.2025; תגובת הסטודנט לתלונה מתאריך 15.5.2025 (להלן: **"התגובה לתלונה"**); הפרסום; צילום מסך של פרופיל החשבון של הסטודנט באינסטגרם; עמדת ועדת זלצברג⁴ בדוא"ל מתאריך 4.5.2025, בו נכתב: "לדעתנו נכון ונחוץ לנקוט הליכים משמעתיים במקרה זה. מבין עשרות התלונות שבדקנו בשנה וחצי האחרונות, המקרה הזה מצטייר כחמור במיוחד, משום שיש בו אמירה מסיתה ומאיימת ("דינכם מוות כמו מחבלים") שמופנית כנגד סטודנטים ערבים בטכניון ומתירה את דמם".
16. **עדת התביעה הראשונה** היתה [...], המתלוננת, סטודנטית לתואר שני בטכניון. המתלוננת סיפרה שבתאריך 23.4.2025, בצהריי היום, לקחה חלק בהפגנה נגד המלחמה, יחד עם סטודנטים נוספים, הפגנה שהתקיימה מחוץ לשערי הטכניון (להלן: **"ההפגנה"** ו-**"המפגנים"**). במקביל, הגיעו סטודנטים ואנשים נוספים למחות נגד ההפגנה (להלן: **"המוחים"**). לאחר שהסתיימה ההפגנה, המפגנים נכנסו חזרה לטכניון וחלק מהמוחים עקבו אחריהם, הטרידו אותם בקריאות שונות ואף צילמו אותם. סרטונים שצולמו ע"י המוחים הועלו למדיה החברתית, לרבות הסרטון מושא הקובלנה. בשלב מסוים חבריה שלחו לה את הפרסום, אשר גם היא מצולמת בו, ובעקבות כך הגישה את התלונה. המתלוננת הבהירה כי חשה מאוימת בעקבות הפרסום, ובין היתר חששה שתופנה כלפיה אלימות מילולית או פיזית: **"זו סיטואציה מאוד לא נעימה. אני בעצמי לא הרגשתי בטוחה... חשבתי שכאילו יכולים להיות אלימים בין אם פיזית או מילולית נגדי בגלל הסרטון המדובר. ... שאני חושבת שלסטודנטים בטכניון יש חופש ביטוי, ומותר להם להגיד דברים בלי שיאיימו עליהם ובלי שהם ירגישו לא בטוחים בטכניון... אני שומעת מחברים שהם לא רוצים לבוא, בדיוק מהסיבות האלה שהם מפחדים שיצולמו אותם ויקטלגו אותם בתור מחבלים, ואז שיהיו לזה כל מיני השלכות"** (פ' 1, עמ' 21).
17. בחקירה הנגדית (פ' 1, עמ' 44) שאל ב"כ הסטודנט: את הפסקת לי להסתובב חופשי בטכניון בימים שאחרי? קרה משהו ששינית מאורח חיך?
- מתלוננת:** לא שיניתי מהאורחות חיי, כן הייתי מאוד בזהירות בתקופה שאחרי.
- ב"כ הסטודנט:** והסתכלת וחיפשת ש[הסטודנט] לא מסתובב? הוא נראה לכם-
- מתלוננת:** כן, ניסיתי מאוד להבין איך הוא נראה, בשביל שאני אסתכל עליו אחרי זה אם אני אפגוש אותו. וגם הסטודנטים האחרים שהיו שם, וניסיתי להבין איך הם נראים, ואחד מהם אפילו ראיתי אותו בטכניון וקצת התרחקתי.
18. בנוסף, ב"כ הסטודנט שאל את המתלוננת האם הייתה נוכחת כאשר מפגין ערבי צעק לעבר מוחה יהודי "ג'נוסייד" (Genocide) והאם היא מכירה את המפגין הערבי. המתלוננת השיבה שלא הייתה נוכחת ואינה מכירה את המפגין הערבי. כמו כן ציינה שהמוחה היהודי אינו סטודנט בטכניון (להלן: **"המוחה"**). ב"כ הסטודנט הבהיר כי המוחה הינו סטודנט באוניברסיטת חיפה (פ' 1, עמ' 45-46).
19. **עד התביעה השני** היה [...], סגן ממונה יחידת ביטחון וחירום בטכניון (להלן: **"סגן הממונה"**). העד סיפר כי כשבוע לפני ההפגנה משטרת ישראל התקשרה להודיע לו שהיא נערכת להפגנה. לאחר תום ההפגנה, חלק מהמפגנים נכנסו לטכניון, ואיתם המוחה: **"הוא סטודנט באוניברסיטת חיפה שניסה בהתחלה בצורה יותר**

⁴ ועדה בראשות פרופ' עדי זלצברג, סגנית הנשיא לגיוון והכללה. הוועדה הוקמה בעקבות אירועי 7.10 לצורך בחינה אחידה של מאות פניות שהגיעו לטכניון לגבי אמירות ברשתות החברתיות שעלולות להתפרש כתמיכה בטרור. ראו פירוט בעניין זה בהכרעות הדין מתאריכים 19.12.2023 ו-4.1.2024, המסומנות באתר ביה"ד כ-הד 8/2024 ו-הד 9/2024. כיום הוועדה מטפלת בפניות שמגיעות אליה בקשר להתבטאויות לא הולמות מכל הסוגים, ברשתות החברתיות, בקבוצות ווטסאפ טכניוניות וכד'.



נעימה לדבר עם אותם מפגינים להבין מה הסיבה לאותה הפגנה, ולמה הם תומכים במה שהם תומכים, כשלאט לאט עם ההתקדמות, זה עובר כבר לצעקות משני הצדדים, אי הסכמות. אני חייב להגיד אלימות, לא הייתה שם, לא משהו שאנחנו ראינו... היה ראש משמרת נוסע רכוב, זה גם משהו שהוא בנוהל, מקובל, ללוות, לא משנה מי מפגין, כן, לא משנה לצד מי מפגין, ללוות אותם, כדי שלא יהיה את הדו"צ הזה. בנוסף, אני חייב להגיד שתמיד יש שני צדדים שהולכים ויש את החלק הזה של הצעקות, לא חריג, לפחות לא מבחינת ביטחון, שבשום מקרה שאני מכיר לפחות זה לא הגיע עד כדי מכות. באיזשהו שלב הצעקות האלה כבר מגיעות למצב שהוא מאוד מאוד חם והוא מאד התחמם. ... אני מחבק אותו, לוקח אותו הצידה, כשלפני זה אני ניסיתי לדבר איתו, להגיד לו שחבל, מה שהוא עושה זה מיותר. בעצם זה יוצר מצב של חיכוך שיכול להיות לא טוב לשני הצדדים. ... כשהצד השני שעומד מולו זה אפילו לא אותם חבר'ה שהיו בשער בהפגנה, זה כבר עוברי אורח אחרים בטכניון. בעצם אני מחבק אותו, אנחנו מדברים והוא מספר לי על זה שהוא היה ב"הלום", הוא הלום קרב, הוא איבד הרבה חברים, אנחנו מביאים לו מים, מגיע הסייר הרכוב בטנדר של הביטחון, לוקח אותו לשער, שם הוא אומר האוטו שלי עומד, שלו, כלומר. ונוסע" (פ' 1, עמ' 53-54).

20. בחקירה הנגדית נשאל העד (פ' 1, עמ' 58): "מישהו פנה אליך בכל התקופה הזאת, יש לך להראות לנו מייל או משהו שאומר, אנחנו מרגישים חוסר ביטחון, בואו תגנו עלינו, אנחנו רוצים לדעת מי, מה, מו. היה לכם טיפול עוקב אחרי היום הזה?

סגן ממונה: לא שאני מכיר או זוכר.

ב"כ הסטודנט: בהפגנות קודמות, מישהו מהסטודנטים אמר: "שמע מקטלגים אותי, פרסמו את השם שלי, מאיזו פקולטה אני לומד, אני חש חוסר ביטחון", משהו כזה? בהפגנות קודמות?

סגן ממונה: באחת מההפגנות הקודמות האלו, כן הייתה פנייה של, אני לא זוכר אם זה סטודנטית או סטודנט, שאמרו שהם מרגישים שלא בנוח בפקולטה שלהם כי יודעים, כי מישהו צילם, ופרסם שהוא היה חלק מההפגנה או היא הייתה חלק מההפגנה.

21. **מטעם ההגנה העיד הסטודנט.** ראשית סיפר על עצמו ועל משפחתו (פ' 1, עמ' 63-64). בין היתר שירת חמש שנים כ...]. בתאריך 7.10.2023 נשלח לגבול הצפון ולקראת הלילה חווה התקף חרדה ראשון בחייו. נאמר לו שאין אפשרות לפנות אותו, ולפיכך הזמין מונית ונסע לטכניון, לאחותו (פ' 1, עמ' 65-66). הוא לא הצליח להירגע ובתאריך 9.10.2023 פנה למלר"ד ברמב"ם. שם הציעו לו כדורי הרגעה, אך הוא סרב. הסטודנט הגיש מכתב סיכום רפואי מהמלר"ד מתאריך 9.10.2023, שם נכתב בסיכום: "לא נצפה סיכון מיידי בעת הבדיקה... מתאר התקפי חרדה, שהתחילו בשירות סדיר וקעת נשנו סביב הגיעו למקום בו היו לו התקפי חרדה. קעת עזב את המילואים. הרושם הוא לאדם בעל מוטיבציה, כרגע בחרדה מציפה, המעוניין לשרת רק לא במקומות בהם חווה פניקה. מומלץ לאפשר לו לחזור לשירות ולעבור הערכה של שירותי בריאות הנפש הצבאיים לפני שישוּב שוב".

22. בתאריך 12.10.2023 הסטודנט חזר לשירות מילואים, לדבריו למשך "שלושה חודשים פחות או יותר" (פ' 1, עמ' 67). עפ"י טופס 3010 שהגיש (אישור מילואים), מתאריך זה שירת במשך 42 ימים. לדבריו, כאשר התחילו הלימודים, דבר ראשון שעשה היה לפנות ליחידה הפסיכולוגית (פ' 1, עמ' 67). עפ"י רישומי מרכז הייעוץ והתמיכה בלשכת דיקן הסטודנטים, מפגש ראשון עם הסטודנט התקיים במרץ 2023, אינטק לקווית למידה. מפגש שני עם יועצת (פסיכותרפיסטית בהכשרתה) התקיים בפברואר 2024, ולאחריו עוד ארבעה מפגשים עם היועצת. לדבריו, השתתף גם בשני מפגשי תמיכה קבוצתיים עבור חיילים בטכניון (פ' 2, עמ' 2).



23. הסטודנט תיאר את הדברים מנקודת מבטו ביום ההפגנה (כל ההדגשות הוספו):

"הגעתי מאווירונאוטיקה... אני יורד באמת לכיוון איפה שזה, איפה שזה, מתחיל לשמוע צעקות, כאילו אתה ישר מבין, כאילו אתה שומע צעקות בטכניון, אתה ישר הולך לכיוון הזה. אתה שומע צעקות, שומע, ג'נוסייד, רוצח ילדים, והמחבלים, הרגתי מחבלים, המשפחות של כל מיני, אתה שומע, מתקרב, ורואה בדיוק את מה שקורה בסרטון, רואים כאילו את הדבר הזה, כן? לא צריך לפרט מה שרואים שם. סליחה, זה לא, אתה נתקף בהלם. למה בהלם? כי עם כל הכבוד, באמת, זה לא כמו שאתה כרגע ברשתות החברתיות אתה מגלגל, סליחה, ואתה רואה הפגנות שעשו בניו יורק, אתה רואה הפגנות בלונדון, מה שנקרא שצועקים ג'נוסייד, אתה רואה את זה בטכניון. אתה רואה את זה בבית שלך, במקום שכשאתה הגעתי מה-7 באותו אירוע, הגעתי לטכניון, כי בטכניון לא יקפצו עליי, כי יש את הטכניון" (פ' 1, עמ' 70).

"... השוק שאתה מקבל מהדבר הזה ואתה שומע שאנשים צועקים ג'נוסייד ומחבלים ורואים, אני גם אחרי זה, הסרטון פשוט הוא כל כך מתמקד בדבר הזה. כשאתה רואה את הסרטון... אני רואה את זה באוטובוס... במקרה עברתי שם. זה פשוט, אתה רואה את הדבר הזה, ואתה לא מבין, אתה לא יודע להפריד בין אותו מקום שאתה היית באותו 7 באוקטובר, לבין הדבר הזה. המילים, אני, המילים האלה שנאמרו שם... "יא נאצים, יא הורגי ילדים"... זו הייתה הפגנה פרובוקטיבית" (פ' 1, עמ' 71).

"אנשים כאילו עם, סליחה, עם כאפיות... והמילה הזאת, ג'נוסייד, שאני כן...], כשאתה כן...] רואה דו"חות, אמנם אני לא דובר ערבית, כאילו לא יותר מדי זה, אבל כשאתה קורא דו"חות מהצד השני והם כותבים, אותם אנשים שנמצאים בעזה ובלבנון: "ג'נוסייד זה, איטבאח לזה", המילה הזאת מחזירה אותך לשם חברה, חברה זה מחזיר אותך לשם, אין שום, מה זה אין שום הבדל? ג'נוסייד זה, ג'נוסייד זה נותן לגיטימציה לקורבן שהוא יהיה התוקף בעצם. היא אומרת לי: "אתה החייל הזה שהיה שם", זה אני. זה אני, זה אני. אומנם אני [...] והוא לוחם, כמו שהוא אומר, אבל הוא, ואני אותו דבר. היא אומרת לי, סליחה, הם אומרים שם, הם אומרים לי שאני רוצח ילדים. הם אומרים לי שאני בגללם, בגללם היו, נהרגו שם מוסלמים ב-7 באוקטובר, נהרגו ערבים, נהרגו דרוזים, נהרגו פיליפינים ותאילנדים, הם לא עשו, הם לא עשו הבחנה. למה אלה שצעקו ג'נוסייד, הם הביאו חיילים לשמור שם על הגבול? בזכות זה שאני נדפקתי לכל החיים, אני נדפקתי, אני נשרטתי לכל החיים? בזכות זה, הם יכולים לשבת ולהגיע לתוך הקמפוס ולצעוק את הדברים האלה שאנחנו רוצחים. הם נותנים לגיטימציה להרוג אותנו כשהם אומרים ג'נוסייד. זה ערך כאילו?" (פ' 1, עמ' 72).

"כשאתה נמצא באירוע הזה, אתה יותר בהלם, בסדר? אתה יותר בהלם כשאתה רואה את זה ברשתות החברתיות ואתה רואה את הדבר הזה, אתה מגיע, זה מצב שונה, כי אתה רואה את זה מול הפנים שלך, אתה בסביבה אחרת, אתה מתכנס בתוך עצמך ואתה פשוט מפחד. אתה מתחיל להיכנס, אני, כשאתה אומר אתה, אני מתחיל להיכנס, לאיזושהי התכנסות בפני עצמי שאני גם לא מכיר, אני בן אדם שבדרך כלל לא רושם את הדברים האלה, אני אומר את זה פה... לא התבטאתי פוליטית בחיים ברשתות, במיוחד גם, הדבר הזה נאמר בקבוצה הפרטית שלי, אני מאשר את מי שיכול להיחשף לדברים" (פ' 1, עמ' 72).

24. הסטודנט הבהיר כי פרסם את הפרסום בחשבון הפרטי, ורק החברים שלו יכלו לראות את הפרסום. אלא שמישהי מהחברים העבירה את הפרסום החוצה. יוער, כי על פי הצילום שהגישה התביעה, לסטודנט היו 1,068 עוקבים בחשבון (חברים). לטענתו, רק 160 צפו בפרסום (פ' 1, עמ' 97).



25. הסטודנט העיד על עצמו כי הוא לא נוהג להתבטא בצורה כזו, ואף אחותו ועוד שני חברים כתבו לו "לא מתאים לך". "ואמרו לי יש אנשים שיכולים להיפגע מהדבר הזה, אתם יודעים מה הדבר הראשון שאני רשמתי, וכמובן הכול נמצא, הכול כתוב: **"אני מתנצל שרשמתי את זה, זה לא מתאים לי"**. ... עם זאת, אני רוצה להבין מי הם אותם אנשים שנפגעו ממני ... לא אנשים חברים שלי בקבוצה, כי הם מכירים אותי, הם יודעים שאין מה, אין מה לפחד, אני לא אצא עם גרזנים ואני אעשה איזה משהו חס וחלילה. אבל הם אמרו שאנשים יכולים להיעלב, אם במידה וזה דולף, אני כתבתי שם שבמידה... באינסטגרם כתבתי לאותם אנשים... בפרטי שלי, לאותם אנשים שאמרו לי: [...], יכול להיות שזה לא מתאים". כתבתי: **"קודם כל, אני מתנצל אם יש אנשים שנפגעו מהדבר הזה. אני מבקש לדעת מי הם שאוכל", במילים האלה, "אוכל להתנהג מולם בעדינות", ולהבין שאני, שיבואו לשוחח איתי. ... אחת קוראים לה [...], היא נציגת הסטודנטים, היא אמרה לי: "...]** אני רוצה, כמו שאני רוצה לשמור עליהם, אני רוצה לשמור עליך. בוא נסיים את הדבר הזה פה". אני מחקתי את הפוסט, כאילו, **מחקתי את הפוסט אחרי כמה שעות**" (פ' 1, עמ' 74-73).

26. הסטודנט הציג לבית הדין תכתובת פרטית שלו עם אותה נציגת סטודנטים (להלן: "הנציגה"), מתאריך 24.4.2025:

הנציגה (בשעה 9:43): "תוריד את זה/ זה מילים שאסור להשתמש/ יכולת לכתוב יותר עדין/ מה זה דינכם מוות/ השתגעתי/ [אימוג'י צוחק]/ תוריד את זה אנשים שולחים לי את זה".

סטודנט: מה ניש/ מי שולח לך? [שם של סטודנט]?

הנציגה: זה לא יפה... זה פוגע באנשים לומדים איתנו מלא ערבים ושומעים שהם אומרים שם שהם נגד המלחמה.

סטודנט (בשעה 10:14): לא רוצה לפגוע באף אחד חס וחלילה/ מחקתי/ היה צריך להבין את הסיטואציה כי אני הייתי שם/ התחילו ללכת מכות עם הלוחם הזה/ נשבר הלב/ הוא התחיל לבכות כשהם אומרים לו אמירות שוברות לב/ אבל מחקתי.

נציגה: ... זה מצב מאד מאד קשה הפילוג שיש... אסור לתת לזה יד אנחנו במקום של דו קיום לא חייב לחזק את הפילוג ולהתרים את השנאה זה חייב להתקיים לשני הכיוונים יש לנו עוד כמה שנים ביחד להמשיך כולם.

סטודנט: ברור לי/ אם את יודעת ורוצה להגיד לי (בלי שאגיד שאמרת לי) מי נעלב אני אשמח/ ואז אדע להתנהג ברגישות.

נציגה: ואני לא יכולה להגיד כפי ששמרתי עליך שסיפרת לי דברים על אנשים שלנו/ אבל מדובר ביותר מאדם אחד...

27. ב"כ הסטודנט שאל אותו, למי התייחס כשכתב "דינם כדין מחבלים"? והסטודנט השיב (פ' 1, עמ' 77):
"לאותם אנשים שצעקו: 'ג'נוסייד, הורג ילדים, אתה מחבל'. ולאותם אנשים שבעצם אומרים לי, שהם בעצם אומרים שאני המחבל ועוד יש את הזכות להרוג אותי כי, סליחה, אני חושב שיש, קצת ממעיטים בערך הזה, ג'נוסייד, אבל כשאתם מבינים כשאני, כ[...], קורא את המילים האלו מפי מחבלים בדרום ובצפון כשאני קורא מסמכים, זה יש לזה את המשמעות האמיתית שלו ואנשים אני חושב שלא מבינים, או שהם מבינים טוב מאוד. אני לא נכנס כי אני לא מכיר, או מבינים או שלא מבינים את המשמעות הזאת וכשבן אדם שהוא מצולק מהדברים האלה, שידוע טוב מאוד למה מתכוונים, פשוט מבין שיש כאן איום קיומי. מה ההבדל בין האיום הקיומי שאני הייתי בצפון באותו יום וקיבלתי את התקף החרדה הכי גדול שאי פעם כנראה אקבל, אם יותר



בכלל, בחיים, לבין זה שיש אנשים לידי שאומרים לי: "אתה מחבל, ג'נוסייד, הורג ילדים", שבעצם הם מכוונים מטרות אליי גם".

בהמשך נשאל ע"י בא כוחו, למה התכוון כשכתב "מוות למחבלים האלה" והשיב (פ' 1, עמ' 78):
"אני התכוונתי שאנשים שמאיימים לרצוח אותי ואומרים לי דברים שאותם אנשים, אותם רוצחים שנכנסו דרך הגדר ב-7 באוקטובר, אומרים לי בקמפוס הטכניון, במקום שאני חזרתי אליו באותו לילה, אומרים לי אז הם בעצם מהווים בעיניי איום והם מתנהגים כמו מחבלים, ומה הדין של מחבלים? דין מוות".
28. בהמשך אמר הסטודנט: "במקרה בדיוק באותו רגע עברתי שם. זה לא משהו שהיה מתוכנן, הדבר הזה לא היה מתוכנן. כשאני מעלה את הפוסט הזה, זה לא שאני שותק וממשיך בחיי, אני מבין שאני כותב פה משהו לא בסדר, אני מתייעץ עם נעמה אחותי, נעמה היא גם אומרת לי: "[...] זה לא מתאים לנו" ואני מבין את הדבר, אני לאט לאט מבין שאני לא רוצה שהכבוד גם שלי ייפגע, שהכבוד שלי ייפגע שאנשים בטעות יחשבו שאני פרובוקטור" (פ' 1, עמ' 84).

29. בחקירה הנגדית נשאל הסטודנט האם שמע במו אוזניו את המילה ג'נוסייד (פ' 1, עמ' 88-89, ההדגשות הוספו):
תביעה: "אני אומר לך שבסרטון הזה שצינת שהוא פחות מחצי דקה, לא שומעים בכלל את המילה ג'נוסייד. זה נכון?"

סטודנט: "בסרטון עצמו לא שומעים אבל הוא לא, לא כל הסרטון הוא במלואו. וכשאני מגיע למקום שומעים ג'נוסייד הורג ילדים, בוודאות".

...

תביעה: "בסרטון השני שומעים, אבל הוא אומר שהוא לא עבר שם, הוא אומר שהוא היה ליד בית הכנסת. ... הסרטון ששותף זה בית כנסת, הסרטון השני זה "מכלול". הוא אמר, אני הייתי ליד בית הכנסת. ... אז אנחנו מסכימים שלא אומרים פה ג'נוסייד. יופי. כשמפרסמים את זה, אתה גם לא ראית את הסרטון של ה-ג'נוסייד, נכון?"
סטודנט: לא.

תביעה: לא ראית את הסרטון הזה מצאתם אחר כך, תאר פה [...], כשעשיתם חיפוש ומצאתם אותו ברשתות, נכון?
סטודנט: כן.

30. בהמשך נשאל: "אתה ראית תקיפה פיזית?" והשיב: "לא, לא ראיתי תקיפה פיזית" (פ' 1, עמ' 89).
ובהמשך (עמ' 90):

תביעה: אתה אומר, אתה כותב יותר נכון, זה לא איזו פליטת פה בשיחה על כוס קפה, כתבת מכתב מסודר: "ברגעי ההפגנה אליהם נחשפתי", כלומר, אתה בעצמך ראית את זה. "לגמרי במקרה", כלומר, עברת שם במקרה. "רדפו המפגינים אחרי הסטודנט המילואימניק, גידפו והיכו אותו, והכל התרחש בתוך הקמפוס".
זה תיאור אמיתי של מה שראית? זה מה שראית?
סטודנט: זה לא מה שראיתי, אבל זה נכתב בדיעבד.

31. במסגרת הסיכומים התביעה טענה, כי מבין כל הפרסומים שנדונו בבית הדין מאז אירועי ה-7.10, זהו הפרסום הבוטה, הפוגעני והחמור ביותר. הפרסום כולל קריאה מפורשת לפעולה אלימה ("דינם מוות כמו מחבלים"), כנגד סטודנטים אחרים בטכניון. מדובר בחצייה בוטה של קו אדום. לא סטייה מזערית, אלא הליכה הרבה מעבר



לגבול הסביר והמקובל. אמירות כאלה אינן מאפשרות לקיים בקמפוס חיים משותפים, סטודנטיאליים ואקדמיים. מובן שחופש הביטוי אינו מאפשר לומר הכל. וודאי שלא לפרסם את תמונתם של אנשים מן היישוב, גם אם העמדה הפוליטית שלהם או הכרזות שהם נשאו בהפגנה, או צעקו בהפגנה, מקוממות אותי, נראות לי מגונות, נראות לי פסולות, ולכתוב שדינם מוות.

32. בניגוד לנאשמים אחרים שטענו שהייתה להם כוונה אחרת, במקרה דנן, הסטודנט לא חוזר בו מתוכנם של הדברים שכתב. הוא יודע מה הוא פרסם, הוא עומד מאחורי הפרסום. הסיבה שהחליט למחוק אותו היא כי הוא לא נוהג להתבטא בצורה חריפה, באופן פוליטי, לא מעוניין להיות במוקד, מחשיב עצמו כאדם נעים הליכות. לפיכך, הוא גם לא מצא לנכון להתנצל, לא בפומבי ולא בפרטי, אלא רק כתב לנציגה "אם את יודעת ורוצה להגיד לי מי נעלב אני אשמח ואז אדע להתנהג ברגישות" (24.4.2025, שעה 10:19). הוא בוודאי עומד ברף הנדרש בעבירה של התנהגות בלתי הולמת – של מודעות לטיב המעשה.

33. הסטודנט מצייר בפרסום שלו נוסחה: תמונה של סטודנט בטכניון, שווה מחבל, שווה דינו מוות. זוהי הסתה לאלימות, התנהגות שאינה הולמת סטודנט בטכניון ופגיעה בכבוד הטכניון. לדבריו, ההצדקה לכך היא שאותו מפגין לכאורה התיר את דמו, בכך שקרא ג'נוסייד. אלא שבניגוד לנטען על ידו, הוא הודה שלא שמע את הקריאה לג'נוסייד, ולא ראה אלימות במו עיניו. וגם אילו היה רואה/ שומע, זה לא מתיר לו לקרוא לאלימות כלפי סטודנטים אחרים שהרימו שלט בהפגנה. זאת ועוד, מדובר בטענה כבושה, שאין לה זכר בתגובתו לתלונה, או בתכתובת שלו עם הנציגה. היא נטענה לראשונה בתגובה לבקשה לצו ביניים.

34. לגבי הטענה למצב נפשי מסוים של הסטודנט בעקבות שירות המילואים, מקומה בטיעונים לעונש ולא בשלב האשמה.

35. **ההגנה** טענה בסיכומיה, כי התביעה מנסה להלביש על כתפיו הצרות של הסטודנט, חטא לא לו. לטענתה אומר הסטודנט: "אני חטאתי בפרסום שערך בדיוק 10 שניות. ואחר כך נמלכתי בדעתי" (פ' 2, עמ' 11). רק 160 איש ראו את הפרסום. השיח של הדור החדש הוא שיח מתלהם, חברי כנסת מדברים בשפה בוטה בעשרות מונים. לסטודנט יש "גולגולת דקה" [מונח משפטי המבטא רגישות רפואית/ נפשית מיוחדת], בעקבות התקף החרדה שחווה ב-7.10. למרות ההתקף הוא שב למילואים, הוא לא טיפל בעצמו כי פחד מהסטיגמה (פ' 2, עמ' 14). הוא רצה לפרסם התנצלות בתאריך 24.4.2025, אך חבריו ייעצו לו לא לעשות זאת: "אומרים לו, אתה הולך לפרסם את זה בשדות שזה לא היה ומי יודע שזה לא יוצא מכלל שליטה, בדיוק כמו שקרה בהפגנה" (פ' 2, עמ' 14).

36. עוד לטענת ההגנה, בפרסום של הסטודנט **"יש שם תמונה של אנשים עם הגב, הוא לא מסמן את האמירה כלפי אף אחד**. זו קבוצה בשוט אחד מתוך סרטון שיש שם הרבה יותר. הוא לא מכוון משהו ספציפי שמיועד למישהו שם, הוא מצלם תמונה של חלק ממה שהיה שקרה בהפגנה ואומר, אלה תומכי ומעודדי מחבלים, אלה שביצעו בנו את רצח העם, הם צועקים את הדברים האלה שם" (פ' 2, עמ' 15). היות והם עודדו מחבלים, דינם כדין מחבלים.

37. לשיטת ההגנה, הפרסום שקיבל את השם "סרטון השקשוקה", הוא חמור בהרבה מהמקרה דנן. "שמישהי שהמדינה הזאת נתנה לה הזדמנות מעולה ובחרה צד, בימים שהמדינה עומדת בסכנה ... שם היא בוחרת להגיד אני בצד ההוא, אני תומכת במעשים ואני שמחה עליהם, זה מישהי שביום הדין כשהאנשים האלה יגיעו



לחיפה, היא תהיה בצד שלהם נגד האחרים. וזה עניין שהוא רחוק מרחק רב מאוד ממה שעשה פה [הסטודנט].
[הסטודנט] הוא לא נגד ערבים" (פ' 2, עמ' 19).

38. הפרסום שלו נעשה בחוסר מחשבה, הוא לא התכוון שמישהו יוציא את הדבר לפועל. בסופו של דבר מדובר בפליטת פה. הוא הגיב כמו הלום קרב (פ' 2, עמ' 21). "כגובה הלהבות שהיו והוא הגיב להן, כך היו המילים החמורות שהוא הוציא מהפה. ... הוא אמר את זה בלהט האירועים כחלק מהדברים ואני סמוך ובטוח שאם הוא היה באותה הפגנה והיה מצולם אומר את הדברים, אף אחד לא היה בורר אותו מכל האחרים כדי להעמיד אותו לדין כשאת האחרים לא" (פ' 2, עמ' 22).

39. בשלהי הדיון אמר הסטודנט: "אם לא היה ברור, אני מתנצל על הדברים שאמרתי. אני מבקש סליחה בפני כולם. ביקשתי גם סליחה וגם התנצלותי. קיבלו גם את ההתנצלות שלי. מי שדיבר איתי, ואני שוב פעם מבקש עוד פעם סליחה, סליחה ואני מצטער" (פ' 2, עמ' 27).

דיון והכרעה:

40. כאמור, בצהרי יום 23.4.2025 התקיימה הפגנה מחוץ לשערי הטכניון. לאחר שהסתיימה נכנסו חלק מהמשתתפים (מפגינים ומוחים כנגדם) לתוך הקמפוס, ושם המשיכו חילופי דברים מילוליים, עד אשר יחידת הביטחון ליוותה החוצה את אותו "מוחה ראשי", שכלל אינו סטודנט בטכניון. בסביבות השעה 14:00 חלף באזור הסטודנט. בשעה 14:35 התפרסם בפייסבוק הסרטון. זמן מה לאחר מכן, הסטודנט נחשף לסרטון בעת שהיה באוטובוס. זמן נוסף לאחר מכן, בשעה 16:30-17:00 הסטודנט העלה את הפרסום בחשבון האינסטגרם שלו. אחד מעוקביו העביר את הפרסום הלאה. למחרת היום, בשעה 09:43 פנתה אליו באופן פרטי אחת מהעוקבות שלו, שהינה גם נציגת סטודנטים, וביקשה ממנו להוריד את הפרסום, כי אלה "מילים שאסור להשתמש בהן", "זה פוגע באנשים". זמן קצר לאחר מכן, בשעה 10:14 הסטודנט השיב לה שמחק את הפרסום.

41. בתגובה מתאריך 15.5.2025 לתלונה כתב הסטודנט (כל ההדגשות במקור): "נחשפתי שם למראה קשה מאד של לוחם מילואים שבכה וזעק... מול קבוצת מפגינים שתקפו אותו מילולית ואף פיזית... כלוחם מילואים שחוהה את המלחמה באופן אישי, הסיטואציה הייתה מטלטלת וטעונה מאד (סעיף 1). "בשעות אחר הצהריים נחשפתי לסרטון מהאירוע, אשר התפרסם כמה שעות קודם לכן בשעה 14:35 בעמוד הפייסבוק של "סטודנטים בטכניון"... בתגובות לסרטון בפייסבוק מופיעה התייחסות גם לאלימות הפיזית של המפגינים נגד הלוחם שאני עצמי ראיתי במו עיני... (סעיף 3). "הצפייה בסרטון הציפה בי מחדש תחושות קשות. בסמוך לכך ומתוך סערת רגשות שיתפתי את הסרטון בסטורי של חשבון האינסטגרם האישי והפרטי שלי... ההתייחסות מתארת את החוויה האישית המטלטלת שלי מהאירוע... ביטוי ישיר לסערת הרגשות שחווייתי כאשר זיהיתי את הסיטואציה הקשה מתוך הסרטון של רגעי ההפגנה האלימה שהתרחשה בקמפוס, אירוע בו לא הייתי מעורב ולא לקחתי כל חלק (סעיף 4). "כבר באותו ערב הבנתי שהמילים שכתבתי בסערת רגשות בתגובה לסרטון, במהירות ובלי לשקול את הדברים, היו קשות ולא ראויות... ביום שלמחרת... מחקתי..." (סעיף 7). "מעולם קודם לכן לא התבטאתי בצורה מסיתה או אלימה... לא הייתה כל כוונה... לקרוא לאלימות או לפגיעה כלשהי במפגינים" (סעיף 10, 14).

42. בתגובה מתאריך 29.5.2025 לבקשה לצו ביניים כתבה ההגנה: "באירועים להם נחשף הנקבל הוא חווה-צפה בהתנצחות חריפה ואלימה בין המפגינים לבין מתנגדי ההפגנה... השמעת דעות וביטויים חריפים ביותר, מהם עולה נינוח של תמיכה בארגון החמאס... כגון "רוצחי ילדים", "מבצעי ג'נוסייד"... (סעיף 22).



43. גם במהלך עדותו (ראו לעיל סעיפים 23-30) שב ואמר הסטודנט כי הוא ראה במו עיניו כיצד מקללים ומכים את אותו מוחה, ושמע במו אוזניו את הקריאות "רוצחי ילדים", "ג'נוסייד" וכד'. אלא שבשלהי החקירה הנגדית הוא הודה, כי לא שמע קריאות אלה, ולא ראה אלימות פיזית. לא זו אף זו, גם הסרטון אליו נחשף באוטובוס, לא כלל קריאות כאלה. את הסרטון שכולל את הקריאה לג'נוסייד מצאה ההגנה ברשת רק לאחר הגשת התלונה נגד הסטודנט.

44. הסטודנט טען כי העלה את הפרסום בשל סערת רגשות שחוזה "כאשר זיהיתי את הסיטואציה הקשה מתוך הסרטון של רגעי ההפגנה האלימה שהתרחשה בקמפוס, **אירוע בו לא הייתי מעורב ולא לקחתי כל חלק**" (סעיף 4 לתגובה לתלונה). כלומר, הסטודנט הודה שלא לקח כל חלק באירוע שהתרחש בקמפוס, הוא הודה שבסרטון שראה באוטובוס לא ראו אלימות פיזית ואף לא נשמעה קריאה לג'נוסייד, אך בכל זאת טען בתגובה לתלונה, כי בעקבות הסרטון חווה סערת רגשות כה עמוקה עד שהעלה את הפרסום הבוטה "במהירות ובלי לשקול את הדברים". בעדותו בדיון לעומת זאת, טען שברגע ששמע את הצעקות והקריאות לג'נוסייד בקמפוס "נתקף הולם", "שוק" (ראו סעיף 23 לעיל).

45. למרות שהסטודנט הודה ש"כבר באותו ערב הבנתי שהמילים שכתבתי בסערת רגשות היו קשות ולא ראויות" הוא לא מחק את הפרסום. הוא מחק אותו רק בבוקר המחרת, לאחר פנייה מפורשת של נציגת הסטודנטים שכתבה לו ש"אסור להשתמש במילים כאלה", "זה פוגע באנשים". מדוע החליט למחוק את הסרטון? לדבריו: "אני מבין שאני כותב פה משהו לא בסדר, אני מתייעץ עם נעמה אחותי, נעמה היא גם אומרת לי: [...], זה לא מתאים לנו" ואני מבין את הדבר, **אני לאט לאט מבין שאני לא רוצה שהכבוד גם שלי ייפגע, שהכבוד שלי ייפגע שאנשים בטעות יחשבו שאני פרובוקטור**" (פ' 1, עמ' 84). החשש שלו הוא לא הפגיעה באנשים, והוא גם לא מתחרט על שכתב. זאת, למרות שהודה שמדובר בהתבטאות מסיתה ואלימה (סעיף 10 לתגובה לתלונה).

46. הסטודנט היה במודעות מלאה לפרסום שהעלה. גם אם נניח שהיה בסערת רגשות מסוימת לאחר שצפה בסרטון, עברו דקות ארוכות בין הצפייה בסרטון להעלאת הפרסום. זאת ועוד, גם באותו ערב, לאחר שהיה לו זמן להתעשת, והוא הודה שהתייעץ, שהבין שמדובר במילים לא ראויות – הוא לא מחק את הפרסום, אלא בבוקר המחרת, כאמור רק לאחר פנייה מפורשת של נציגת הסטודנטים.

47. מכל האמור לעיל, עולה כי גרסתו של הסטודנט לאורך ההליך (החל בתגובה לתלונה, דרך התגובה לבקשה לצו ביניים, וכלה בעדותו המשתנה לאורך הדיון) – הייתה מלאה בסתירות חזיתיות.

48. סיכומו של דבר, **מדובר בפרסום קשה, בוטה, פוגעני, מכיליל, גזעני, מסית, מאיים וקורא לאלימות**: "הפגנה של פרו פלסטינים בטכניון. דינכם מוות כמו מחבלים. בושה שאני לומד עם המחבלים האלו". הסטודנט לא מכיר את המצולמים בסרטון. ובכל זאת הוא מפרסם את פניהם וקובע כי הם מחבלים ודינם מוות. זוהי חצייה בוטה של קו אדום, שבשום אופן אינה חוסה תחת חופש הביטוי. מדובר בהתנהגות שאינה הולמת סטודנט בטכניון, ובפגיעה בכבודו של הטכניון.

49. אשר על כן, כאמור בסעיף 5 לעיל, החלטנו פה אחד להרשיע את הסטודנט בעבירות המשמעת שיוחסו לו בכתב הקובלנה, לפי סעיפים 4.5 ו- 4.19 לתקנון המשמעת, והארכנו את הצו האוסר עליו ללמוד ולהיכנס לשטח הקמפוס עד למועד מתן גזר הדין.



בית הדין המשמעותי לסטודנטים, הטכניון

מר אמג'ד (אלברט) שחאדה

Albert Sh

פרופ"ח עוז גזית

פרופ"א יהודה פינצ'ובר

יהודה פינצ'ובר